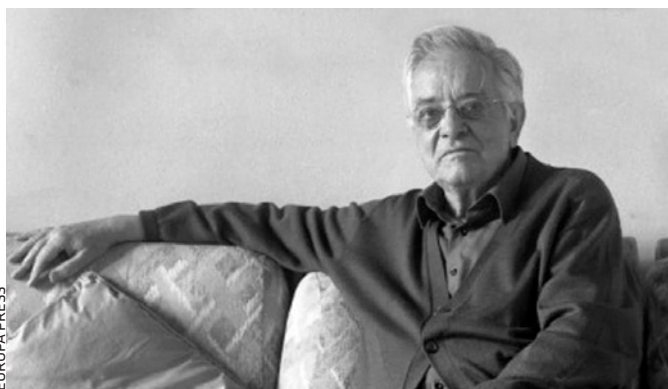

La Nova Cançó perd un dels seus referents

EUROPA PRESS

El passat diumenge dia 26 de juliol, mentre el món cinematogràfic plorava la mort d'Olivia de Havilland —la darrera estrella viva del Hollywood— a casa nostra, el món de la música en llengua catalana ho va fer pel traspàs, als 89 anys, de Lluís Serrahima, escriptor, compositor, un dels pares conjuntament amb Josep Benet i Morell i Miquel Porter i Moix de la Nova Cançó i promotor del moviment d'Els Setges Jutges.

Per *Eduard Sant Chalois*

Nascut a Barcelona el 19 d'agost del 1931, Lluís Serrahima i Vilavecchia era fill de Carme Vilavecchia i del polític i escriptor Maurici Serrahima (un dels fundadors de la Unió Democràtica de Catalunya). Llicenciat en Dret, exerceix aquesta professió, però, des de jove, s'havia considerat un poeta. A 17 anys, va assolir la tercera posició en el Premi Óssa Menor (l'actual Premi Carles Riba) just darrere de Clementina Arderiu (la vencedo-

ra) i de Joan Raventós. Aquest fet li va valer els elogis no només del seu pare, Maurici Serrahima, sinó també de la generació d'escriptors i intel·lectuals anterior a ell.

El gener del 1959, a petició de Josep Benet i Morell, Lluís Serrahima va publicar un article a la revista *Germinabit*, de la Unió Escolania de Montserrat, amb el títol "Ens calen cançons d'ara", en el qual va donar un toc d'atenció a les generacions emergents de músics creadors i els suggeria que calien cançons en català, de temàtiques actuals i nostrades.

"Hem de cantar cançons però nostres i fetes ara [...] és greu que no se'n facin de noves, jo almenys no n'he sentides. Podem atribuir-ho a les circumstàncies, però de cançons se'n poden fer de moltes menes i maneres, a més, aquestes circumstàncies no poden per elles mateixes, privar un poble de les seves cançons. És precisament en moments difícils que han nascut gran nombre de cançons, de les boniques, aquelles que els pobles han transformat en una mena d'oració col·lectiva [...] Es tracta, doncs, que surtin cançons d'aquest moment nostre [...] Què fan els músics que ara són joves? [...] Us imagineu si com a França tinguéssim aquesta mena de trobadors com són els 'chansoniers' que anessin pels pobles i per tot el país cantant cançons nostres? [...] Però, no vull ésser massa optimista. Potser amb el temps ho aconseguirem."

Aquest article va superar, sense gaires problemes, la censura, ja que el règim franquista no li va donar gaire importància al considerar *Germinabit* una petita difusió molt limitada. Si hagués sabut la importància que va agafar posteriorment, segurament no haurien menystingut aquest fet.

El 1961 va ser un any important en el salt de la Nova Cançó i el naixement d'Els Setge Jutges amb qui Lluís Serrahima va participar directa-

ment. Després de petits recitals a ciutats i a comarques del nostre país, el 19 de desembre de 1961, el Centre d'Influència Catòlica Femenina va acollir "La Poesia de la Nova Cançó". Aquest acte, senzill però amb molt bona rebuda per part del públic, va ser el primer cop que es va emprar el terme "Nova Cançó" i a la vegada va ser el germe d'Els Setze Jutges. Aquell dia, van cantar Miquel Porter i Moix, Josep Maria Espinàs, Lluís Serrahima amb el tema *Jo sóc pansit com la lluna* i també Remei Margarit, la seva futura esposa.

A mesura que la Nova Cançó i de retruc els artistes que van formar Els Setze Jutges s'anaven consolidant, Lluís Serrahima va preferir retirar-se de la interpretació en directe per dedicar-se a l'escriptura de cançons *Sóc un burgès* per a Miquel Porter i Moix, *Cla i Cat* per a Els 4 Gats, descobrir talents en la cultura i la música aollint-los al seu pis del barri de les Corts conjuntament amb Remei Margarit, la seva esposa. A l'arribada a Barcelona, Serrahima i Margarit van acollir una jove Maria del Mar Bonet, que, a part d'ajudar en les tasques familiars, li va introduir-se en una emergent ambient cultural. Aquest pis de les Corts es va convertir ràpidament en el lloc de reunió d'Els Setze Jutges. Per allà van passar noms com Serrat, Raimon, Llach, Maria del Mar i Joan Ramon Bonet, Carme Girau, entre altres, per mostrar les seves composicions.

El 1968 va ser un any molt important en les vides de Maria del Mar Bonet i Lluís Serrahima. Arran de la notícia publicada en només un breu en la premsa de l'època sobre un hipotètic suïcida de Rafael Guijarro, un estudiant madrileny de graduat social, zelador en un ambulatori del Seguro de Enfermedad i militant dels maoistes FAR, quan la policia el va detenir i el va portar a casa per fer un escorcoll i aleshores, en presència de la seva mare, es va suïcidar o el van llençar daltabaix d'un sisè pis. Aquest fet va colpir Maria del Mar Bonet i Lluís Serrahima, qui va compondre el poema *Què volen aquesta gent?*, de la qual Maria del Mar Bonet va compondre'n ràpidament la melodia.

Publicat el seu senzill el mateix 1968, ràpidament es va convertir en un himne de denúncia a la repressió política franquista. Arran d'un concert a la Cova del Drac, la censura va prohibir que s'emetés per la ràdio i s'interpretés en re-

Els Setze Jutges.

citals. Per saltar-se la censura, ocasionalment es presentava com a *A trenc d'alba* o *De matinada*.

El passat diumenge, en conèixer la notícia de la mort de Lluís Serrahima, en el seva pàgina de Facebook Maria del Mar Bonet li va dedicar aquestes paraules recordant-lo: "El món de la cançó per a mi va començar amb tu. Hem estat junts a molts llocs, amb els Jutges, a recitals i també a casa vostra amb la Remei Margarit i els vostres fills on cantàvem les cançons que acabàvem de fer. Tots els Jutges passaven per allà, i tants amics. La música, les cançons, el país, la vostra casa s'assemblava als Països Catalans. L'any 1968 jo vaig tenir la sort de posar música i veu a un poema teu, *Què volen aquesta gent?*, i d'alguna manera aquest fet ens ha mantingut tot aquest temps en contacte. L'he cantat sempre amb tota la força i intencitat que he pogut. Aquests darrers anys estaves molt content perquè hi ha hagut un renaixement d'aquesta cançó que ha cantat la gent al carrer i a les manifestacions. Tantes veus la canten! Tu senties que era necessària. Vaig estar amb tu a la presentació del teu darrer llibre de poemes no fa gaire temps. I encara em deies: 'Maria del Mar, hem de fer més cançons'. Estimat Lluís, tenim els teus poemes, hi hem de posar la música."

Entre escriptures, Lluís Serrahima va seguir la seva professió d'advocat. L'any 1986 va ser nomenat cap del Servei de Música de la Generalitat de Catalunya, un departament dedicat a la cançó en tots els seus aspectes.

L'any 2007, conjuntament amb els seus companys d'Els Setze Jutges, va ser guardonat amb la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya.

Delicat de salut aquests darrers temps, Edicions de 1984, va publicar al novembre de 2018 *Què volen aquesta gent?*, un llegat poètic: un recull del seu poemari, les lletres de cançons i himnes, i una àmplia selecció de poemes inèdits entre 1953 i 2013.

Per finalitzar, el passat diumenge, al seu perfil de Twitter, Lluís Llach va dedicar una sentida dedicatòria per a Maria del Mar Bonet i Lluís Serrahima. ●

